

Boží jméno je „MILOSRDENSTVÍ“

Jsme salesiánská rodina, nositelé charizmatu pevně zakořeněného v jistotě, že náš Bůh je zvlášť něžný ke svým dětem, k mladým tohoto světa a obzvlášť k těm, kteří měli dosud méně vhodných příležitostí.

Papež František nabídl univerzální církvi Mimořádné jubileum milosrdenství. Svatý rok začal 8. prosince 2015 v den Slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie a skončí 20. listopadu v den liturgické Slavnosti Ježíše Krista Krále.

Na základě tohoto jubilea papež upřel pozornost na potřebu, kterou máme stále před sebou: kontemplant tajemství milosrdenství, protože je pramenem radosti a pokoje. V bule, kterou ustanovil toto jubileum, ukázal, co živě nosí v srdci: „Jak vroucně si přeji, aby nadcházející roky byly poznamenané milosrdenstvím, abychom šli vstříc každému člověku, přinášejíc mu Boží dobrotu a něhu! Ať se všem, věřícím i těm vzdáleným, dostane tohoto balzámu milosrdenství, jako znamení Božího království, které je už přítomné uprostřed nás.“

Já jsem tuto promluvu nazval: „Boží jméno je Milosrdenství“. Je to název jednoho interview, které poskytl papež František před několika měsíci. V něm papež odpovídá na mnohé otázky týkající se jubilejního roku a na to, co jej motivovalo k tomu, aby ho vyhlásil. Na otázku: „Co je pro papeže milosrdenství?“ odpovídá: „Milosrdenství je identifikační karta našeho Boha: Boha milosrdenství, milosrdného Boha.“

Je to vyjádření jednoduché, radikální a zároveň osvobozující!

Uvažoval jsem, že nemohu nechat proběhnout tento speciální rok, aniž bych se k tomuto výroku vyjádřil – z pohledu naší salesiánské reality – protože jsme především vychovateli a vychovatelkami mnohých mladých tohoto světa. Jsme salesiánskou rodinou, nositeli charizmatu, pevně zakořeněnými v jistotě, že náš Bůh je zvlášť něžný ke svým dětem, k mladým tohoto světa a obzvlášť k těm, kteří měli dosud méně vhodných příležitostí.

Na téma milosrdenství už byly napsané a publikované stovky a stovky stránek po celém světě. Moje slova nepřinášejí žádné nové poznatky, ale velmi silné poselství: VÝZVU.

Je to výzva každému vychovateli a vychovatelce. Každému zasvěcenému muži a ženě, abychom opětovně potvrdili náš základní závazek: být skutečnými hlasateli a šiřiteli – „nákazy“ – milosrdenství našeho Boha.

Vycházíme především z tohoto přesvědčení: jen ten, kdo zakusil milosrdenství Boha, ho opravdu pozná. Totiž jen pokud jsme pocítili potřebu jeho laskavého a něžného pohledu, budeme moci odevzdat našim dětem a mladým proměňující a účinný záblesk toho v co věříme, že Bůh je pro nás a pro ně.

Není možné hovořit o milosrdenství, které nám Bůh dává, jako kdybychom byli učitelé, kteří přicházejí vyučovat. My se můžeme jen podělit o naše přesvědčení a o naši jistotu chabé víry, která však může darovat mimořádnou sílu.

Dvě hvězdy

Salesiánské srdce zároveň musí cítit štěstí, když ví, že svým způsobem bytí a jednání uprostřed chlapců a děvčat, má úžasnou příležitost konkrétně ukázat, jak Bůh miluje mladé – i prostřednictvím našich velkorysých projevů sebe darování a služby.

Jak o tom hovoří jeden moudrý příběh s názvem „Dvě hvězdy“:

„Žil jednou jeden velmi asketický muž, který dal slib, že se nikdy nedotkne pokrmu ani nápoje až do západu slunce.

Ten muž věděl, že jeho oběť je nebi milá, protože každý večer se na nejvyšším kopci údolí rozsvítila zářivá hvězda, kterou všichni viděli.

Jednoho dne se muž rozhodl, že vystoupí na kopec. Jeden chlapeček z vesnice naléhal, že půjde s ním. Z horka a námahy oba brzy žíznil. Muž nabídl chlapci, aby se napil, ale ten odpověděl: „Napiji se, jen když se napiješ i ty!“

Chudák muž se dostal do velkých rozpaků: nechtěl porušit svůj slib, ale ani nechtěl, aby malý trpěl žízní. Nakonec se napil a chlapec též.

Ten večer se muž neodvážil podívat na nebe – ze strachu, že hvězda zmizela.

Můžeme si představit jeho překvapení, když po chvíli zvedl oči a uviděl, že na kopci svítí dvě třpytící se hvězdy.“

Když děti cítí, že po jejich boku jsou řeholníci a vychovatelé, kteří dávají svůj život pro jejich štěstí, nepotřebují mnoho slov – milosrdná tvář Boha se stává viditelnou.

V případě, že mladý člověk udělá nějakou chybu, necítí se odsouzený, ale přijatý a pochopený. I když jeho chyba vyšla najevo – cítí se nadále milovaným Božím dítětem a v jeho životě září milosrdná tvář Otce. Když si mladí všimnou – jak se to stávalo Donu Boskovi –, že chceme, aby byli šťastní tady i na věčnosti, přímo zakoušejí, jak je Bůh bezpodmínečně miluje.

Doufáme, že tento jubilejní rok bude nadále přinášet své ovoce i v následujících letech. Je to vhodná příležitost, abychom rostli v lidskosti a kráčeli v pokoji, i když se naše kroky občas zdají být nejisté.

Nadále věříme, že Bůh provází naše dějiny, i když někdy v naší svobodě děláme věci, které se místo jednoho kroku dopředu, zdají být dvěma kroky nazpět.

**Mojí milí přátelé, přes všechno dovolme,
aby se našich srdcí dotknul Bůh,
jehož jméno je Milosrdenství.**

*(Podle Il Bollettino Salesiano, září 2016
přeložil Roman Farion)*